Funden.

Af A. Vollmar.

Fra Tysk ved Olga.

I.

Rig er den, som har en naadig Gud.

Ude i Skoven laa det saakaldte Hyrdehus, det var det sidste i Landsbyen og saa gammelt og forfaldent, at Hyrden forlængst havde søgt sig en anden Bolig; thi han mente og med Rette, at alenstore Huller i Væggene ikke vare behagelige om Sommeren og altfor slemme om Vinteren, at en revnet Storsten med Røg og Sod tjente ikke til at gøre Livet i Hjemmet lyst, derfor stod nu Hyrdehuset forladt, kun Svaler og Spurve havde indrettet deres Vinterbolig der. — I de sidste Dage havde de dog ikke været eneraadende i Hytten, til deres store Forundring saa de, at andre levende Væsner havde slaaet sig til Ro der, ikke Fugle, men Mennesker. Stor Uro og Forstyrrelse gjorde de ikke, heller ikke besværede den frygtede Røg Fuglene, thi paa den forfaldne Arne flammede ingen lystig Ild, derimod hørtes en sagte Klagen og Stønnen, selv nu i den stille Aftenstund.

I et Hjørne af Hytten var et Leje af Mos beredt, der laa en Kone, omtrent 70 Aar gammel, hun var ussel og fattig klædt, hendes Udseende vidnede om store Lidelser, en Dreng paa omtrent 15 Aar, klædt i groft Vadmelstøj, bøjede sig over den gamle og gav hende en læstende Drik.

„Læg mig lidt højere op, min Dreng," sagde den gamle, og efter at han havde gjort, som hun sagde, vedblev hun: „Nu er alt forbi, mine Penge, mit Liv, naar jeg er død, gaa da til Berlin og spørg efter Købmand Müller. Fortæl ham, at du er hans Halvbroders Søn, og bed ham tage dig i sin Forretning, vær god og brav, Christoph, selv om du i Begyndelsen maa nøjes med at skylle Flaster; Müller begyndte ogsaa smaat. Men frem for alt maa du være ærlig og aldrig tilvende dig en eneste Øre, husk altid paa Bibelsproget fra din Konfirmation, hvad hedder det?"

Christoph rejste sig, foldede sine Hænder og sagde alvorligt: „Hav Gud for Øje og i Hjerte, vogt dig for at samintte i nogen Synd eller handle mod Guds Bud."

„Ja," nikkede den gamle, „hold kun det, saa bliver du lykkelig, selv om jeg ikke er mere."

„Bedstemoder," næsten skreg Christoph, „naar du dør, staar jeg jo ene i Verden, uden et eneste Menneske, der kan tage sig af mig."

Den gamles Øjne fyldtes med Taarer. „Det er vel sandt, min stakkels Søn, men den kære Gud i Himlen lever endnu, han er de faderløses Fader, han vil heller ikke forlade dig."

„Men jeg har alligevel intet Menneske at holde mig til. O, Moder, Moder," hulkede Drengen.

Den gamle Bedstemoder strøg kærtegnende sin Haand over Sønnesønnens Ansigt. „Hun hviler nu under Grønsværet, hvor ogsaa jeg snart skal hvile," sagde hun; „men husker du ikke hendes sidste Ord til dig: „Din himmelske Fader vil give dig en anden Moder." Jeg troede, jeg skulde have naaet at komme med dig til Müllers; men Døden er kommen mig i Forkøbet, og jeg er rede til at følge min Herre og Frelsers Kald. Her bliver jeg tilbage, og du maa ene ud i den vide Verden, vel er det tungt for dig, men tro din himmelske Faders Ord: Alting tjener dem til Gode, som elske Gud! Læs Salmen: „Befal du dine Veje", for mig."

Christoph gjorde, som hun ønskede, og da Bedstemoderen syntes at sove, tog han en Krukke og gik til Landsbyen, hvor en godhjertet Bondekone hver Dag gav ham Suppe til Bedstemoderen, ja Sognefogden havde endog tilladt, at den gamle Kone maatte hvile sig ud i Hyrdehuset, at her skulde hendes Dødsleje beredes, tænkte han rigtignok ikke paa.

Heller ikke Christoph troede det, om ikke Bedstemoderen, der altid sagde ham Sandheden, havde forsikret ham det. Han havde altid været sammen med sin Moder og Bedstemoder, hvem han elskede inderligt, ligesom han var deres Øjesten; for kort Tid siden var Moderen pludselig død, Bedstemoderen, som var for gammel og svag til at kunne tjene mere, havde nu paa sine gamle Dage besluttet sig til at gøre sin første Rejse og det endda til det fjerne Berlin. I al Hemmelighed var hun brudt op; thi Sognet, hvori de boede, vilde tage hendes Christoph til Svinehyrde, det vilde hun ikke tillade, og han selv havde ingen Lyst dertil. Saa var det jo til ingen Nytte, at han havde været den flinkeste i Skolen, at han kunde læse selv den vanskeligste Bog uden at stave sig frem, at han kunde skrive og regne som ingen andre. Og saa skulde han være Svinehyrde! I Landsbyen blev der drukket meget, der gik det lystigt til med Spil og Dans, nej, et saadant elendigt Liv passede ikke for hendes Christoph. Men i Berlin boede Bedstemoderens Stifføn, som fattig Dreng var han kommen dertil, efter flere Aars Forløb havde han af og til skrevet, at han var bleven Købmand og holdt baade Svend og Dreng; men ingen kunde besvare hans Breve, derfor vare de udeblevne; til ham vilde Bedstemoderen bringe sin Sønnesøn, naturligvis vilde han tage ham i sin Forretning, og Christophs Fremtid var sikret.

Men hun havde overvurderet sine Kræfter, de nye Indtryk, som stormede ind paa hende, forvirrede hende ganske, dertil vare hendes legemlige Kræfter opbrugte; thi selv om de af og til kørte lidt, maatte dog Størstedelen af Vejen tilbagelægges til Fods. Jernbaner gaves ikke i deres Landsbyer, og til senere hen at bruge dem havde de ikke Penge, heller aldrig havde Bedstemoderen kunnet beslutte sig til at køre i disse, hun havde mere Tiltro til sine Ben. Var det nu af Udmattelse, Anstrengelse, Afvigen fra sin tidligere Levevis i Forening med Alderdommen: uden at kunne mere faldt hun pludselig sammen paa Vejen og kom først til sig selv, da hun laa paa Moslejet i Hyrdehuset.

„Jeg har aldrig i mine Dage ligget til Sengs eller været syg; men nu mærker jeg, at jeg ikke mere skal rejse mig fra dette Leje," sagde hun.

„Naar jeg dog blot kunde blive begravet hjemme paa vor Kirkegaard," sukkede hun en anden Gang, „men Gud vil det ikke. Naar jeg er begravet, Christoph, gaa da straks til Berlin til Onkel Müller; vær en brav Dreng, vær ærlig og bed, saa vil Gud ogsaa give dig en ny Moder, din Tante vilde holde af dig, som var du hendes Søn."

Kærligt kærtegnede hun den forældreløse, som efter hendes Død stod ganske ene i Verden, og hvis bløde Barnehjerte længtes efter et Hjem, efter Fader- og Moderkærligheden. — Medlidende og dog trøstet saa den gamle paa ham; men hun blev svagere og svagere og mærkede Døden nærme sig. Hun talte ikke meget; dog de foldede Hænder viste, hvor hendes Tanker og Hjerte var.

„Giv mig noget at drikke," bad hun om Aftenen.

Christoph rakte hende Krukke, hun drak lidt og hviskede nogle Ord, som han forstod som „at sove", thi snart efter lukkede hun Øjnene.

„Jeg vil ikke sove i Nat," sagde Christoph til sig selv, „Bedstemoder er saa syg og vil maaske have mere at drikke."

At hun snart skulde dø, at hun kunde dø om Natten, faldt ham ikke ind, han havde for kort Tid siden set sin Moder dø; men det havde været ganske anderledes. — Han holdt sig længe vaagen og tænkte paa, om blot Bedstemoderen snart blev rask, og de kunde komme til Berlin, der vilde Familien sikkert pleje og passe hende, han vilde lære og arbejde, — han havde jo altid haft stor Lyst til Skriveri, — for at kunne ernære Bedstemoderen, hun skulde bo hos ham og have det godt. Ubemærket gik disse Drømme og Tanker over til Søvn, Christoph bøjede sit Hoved mod Moslejet, hvor han sad, og faldt snart i dyb Søvn.

— — — En dyb Søvn, han var ikke vaagnet, da Døden med lette Vingeslag kom ind i Hyrdehuset, da det trofaste Hjerte, det eneste paa hele Jorden, der bankede for ham, havde hørt op med at slaa, da Christoph vaagnede, var Bedstemoderen død. — — —

Beboerne i Landsbyen lod hende begrave, de vare venlige mod Christoph og søgte at trøste ham; thi han var meget bedrøvet — kunde det være andet?

„Hvad vil du nu begyndte paa?" spurgte Præsten, da han efter Begravelsen traf Christoph grædende paa Moslejet i Hyrdehuset, hvor hans Bedstemoder var død; han rejste sig og tørrede sine Taarer af.

„Jeg gaar til Berlin," svarede han.

„Har du Slægtninge der? Og har din Bedstemoder ikke sagt dig, hvad du skulde der?"

„Jeg skal bede og være ærlig," sagde Christoph enfoldigt.

„Bøn og Ærlighed er to gode Venner," sagde Præsten, „og forlad aldrig din Fader i Himlen, men kom hen til mig i Morgen, saa tale vi videre derom."

Men næste Morgen, før noget Menneske var staaet op, vandrede Christoph ud i den vide Verden; Fuglene sang, men han hørte det ikke, Blomsterne duftede, men han saa dem ikke, — gaves der endnu Fuglesang og Blomsterduft her paa Jord for den forældreløse?

II.

Se, jeg er Herrens Tjenerinde

I en ny Gade i Berlins vestlige Del staar blandt mange høje, pragtfulde Huse et, der ser lige saa smukt ud som de andre; at der kun bor rige Folk der, bevise de klare Spejlglasruder og de broderede Gardiner for Vinduerne. Gaa vi ind gennem Husets Port, komme vi ind i en Gaard, der synes sig selv saa snæver, at den har vanskelig ved at faa Luft, nu blot op ad en smal Bagtrappe, saa en til, atter en og nu op ad den sidste, — vi staa foran en lille Dør, vi banke paa, der lyder et venligt „kom ind," — vi ere hos Barbara Lorenz.

Hvilken en nydelig, lille Stue! Vel er den skraa paa den ene Side, men Barbara paastaar, at der staar hendes Seng saa godt, temmelig højt ligger Vinduet, som kun kan naas ved en Forhøjning foran. Fra Vinduet har man Udsigt til den herlige, blaa Himmel, de skæve Nabotage og Skorstene hindre ikke Udsigten, man behøver ikke at se dem, naar man ikke vil, Barbara siger altid:

„Det er netop det smukke ved mit Værelse, hver Gang jeg gyser for de 94 Trin; — thi saamange er der herop til, — siger jeg til mig selv; kun opad, der er jeg Himlen saa meget nærmere."

Uden for Vinduet staar en Kasse i det fri, og Gyldenlakken, Myrten og Heliotropen deri se saa lykkelige ud, som var det en Højtidsdag, og havde de intet andet at gøre end voksе og blomstre. Hver Morgen beskinnes de en Timestid af Solen, til andre Tider vædes de af Regnen, og glemmer den dem, træder Barbara i dens Sted. Kommer man fra Forhøjningen atter ned i Stuen, falder Øjet straks paa en Kommode, hvorpaa findes flere Bøger og seks Par fine Kopper med forgyldte Kanter, tre Stole, en gammel Sofa, hvis slidte Betræk skjules af et snehvidt, hæklet Tæppe, et Bord, et lille Skab, et Schwarzwalderur med et smukt Alpelandskab, — det er den bestedne Barbara Lorenz' tarvelige Møblement.

I ti Aar har hun boet i denne lille Stue, den er højt oppe; men den er billig, hun betaler 100 Kroner om Aaret og har derfor Ret til at benytte Køkken sammen med en Naboerske, hun bruger det imidlertid sjældent; thi hun er kun lidt hjemme, hun gaar nemlig ud at lappe og sy. — Barbara havde tidlig mistet sine Forældre og havde, da hun var voksen, faaet Plads som Barnepige; men hun kunde ikke gøre noget anstrengende Arbejde, thi hun var ikke alene skæv, hun haltede ogsaa. Derfor var det saa besværligt for hende at tjene, og hun søgte mere og mere at uddanne sig i Syning, dette lykkedes hende, og hendes Herskab bestræftigede hende meget paa den Maade. Derved blev hendes Gerning noget lettere til Misundelse for det øvrige Tyende, og de bestrøede ikke den stakkels Piges Livsvej med Roser. Mere og mere trak Barbara sig tilbage fra dem, hun holdt mest af Stilhed og tog derfor mod en gammel Dames Tilbud om Plads hos hende, her var Barbara paa sin Plads, hun omgav sin Frue med Kærlighed og Troskab, denne lagde Mærke til den stakkels, halte Piges ydmyge Opofrelse og gengældte den rigelig, idet hun søgte at uddanne hendes Aand og forædle hendes Hjerte. De gode Ord faldt i god Jordbund, Barbara voksede ikke alene legemligt, men at der var undergaaet en stor Forandring med hendes Hjerte, var tydeligt at se af hele hendes Liv og Opførsel. En Tid lang havde hun maatte kæmpe med Bitterhed, hvad kunde hun gøre for, at hun ikke var slank og lige som en Gran, let som en Hind og smuk som en Rose? Hvorfor maatte hun vandre alene gennem Livet? Gjorde hun ikke altid, hvad hun skulde, og havde hun det ikke sværere og trangere end andre?

Disse og lignende onde Tanker vare tidligere komne frem i hendes Sjæl og havde gjort hende ulykkelig og oprørt, nu løste hendes Frue disse mange uløste Gaader og Spørgsmaal med dette ene Svar: „Fordi Gud vil det saaledes!" Hvert Menneske skal i sin Stand, i sit Arbejde, med sine Kræfter og Gaver løbe og jage efter Klenodiet, som hører til Guds Kald her oven til, at han kan faa Sejrens Pris, den evige Salighed. „Løb du kun saaledes paa Banen, at du kan naa Maalet," sluttede den moderlige Frue ofte sine Samtaler med Barbara.

Og Barbara gjorde det. I dette Løb hindrede hendes Lamhed hende ikke, tvertimod, den bragte hende mere fremad paa Banen; thi hun havde ikke Tid til at se sig om paa Vejen, hun maatte ile for at komme frem.

Mange Aar gik paa den Maade, indtil Fruen døde pludselig af et Hjerteslag, trøstesløs stod den næsten halvtredsindstyveaarige Pige ved det elskede Lig, nu stod hun atter ganske ene i Verden. Sikkert havde den afdøde sørget for Barbaras Fremtid, om ikke Døden var kommen saa pludselig, derved tilfaldt Formuen de nærmeste Slægtninge, som i Betragtning af Barbaras lange og tro Tjeneste gav hende en Seng og en gammel Sofa. Disse to Stykker vare nu hendes retmæssige Ejendom, og de bestyrkede hende i den Beslutning, at grunde sig selv et lille Hjem i Stedet for at tjene, hun vilde leje sig et lille Værelse og tjene til Livets Ophold ved at sy. Det lykkedes hende ogsaa; i mange Huse var den lille, halte Syerske vel set. Ved at spare skaffede hun sig de nødvendige Møbler og efter megen Flytten, fandt hun det lille Værelse, hvor vi traf hende før.

Hidtil havde ingen bitre Sorger og Bekymringer banket paa hendes Dør, Syningen havde stedse givet hende et om end sparsomt Udkomme, og om Søndagen havde Barbara en syg, hun besøgte, hvem hun altid gav en Appelsin eller anden Forfriskning, ja, ogsaa tit en lille Blomst i Vinduet naaede Fortjenesten. Vel kunde Barbaras Hjertens Ønske, at tage et fattigt, lille Barn til sig, at elske og pleje det, aldrig blive opfyldt, og dog længtes hun efter noget levende, der var altid saa stille hos hende. Undertiden fik hun et Barn med op i sin Stue, hun lappede dets Tøj og nødte det til at blive ved at fortælle de smukkeste Historier, hun kunde. Men just naar hun længtes mest efter et Menneske, var hun ganske alene.

Dog havde Barbaras stille Liv hidtil været lykkeligt; men nu stod en slem Fjende for Døren og truede hende, hendes Øjne bleve svage, hun kunde ikke paatage sig saa fin Syning som før, og i Dag havde atter en Familie sagt hende, at hun ikke skulde komme igen for det første. Det var nu det andet Sted, hun havde mistet, — hvis nu hendes Øjne bleve daarligere, — hvad saa?

Hvorledes skulde hun kunne leve med ringere Fortjeneste? Maaske hun blev ganske blind? En forfærdelig Tanke!

„Men jeg vil ikke sørge eller græde," sagde Barbara og rejste sig fra Stolen, hvor hun havde siddet fordybet i mørke Tanker, „min himmelske Fader lever jo endnu og ved, hvor jeg bor. Jeg kunde not hjælpe mig med Mad de Dage, jeg er hjemme," tilføjede hun betænkelig; „men jeg mangler to Kroner til min Husleje, — ak, kære Gud, hjælp mig dog, at jeg ikke skal komme til at laane paa mit Tøj! Hvorledes skulde det gaa til, at jeg nogen Sinde skulde faa mere, end jeg nu har, naar jeg bliver gammel, kommer jeg maaske i Fattighuset!"

Denne Tanke overvældede Barbara, saa at Taarerne løb ned ad hendes blege Kinder, hun saa sig om i sin lille Stue. Ikke mere at have noget, hun kunde kalde sig eget, syntes hende en forfærdelig Tanke, og dog kom det en Gang dertil. Hun stod ganske ene i Verden, var hun træt og lagde Hænderne i Skødet, arbejdede ingen for hende, ikke en Øre havde hun kunnet spare, — der blev kun tilbage at komme i Fattighuset.

Det var en frygtelig Tanke for hende. Vel sagde hendes troende Hjerte hende, at Gud var med hende, men alligevel kunde hun ikke værge sig mod Misundelse, naar hun saa en Moder omgiven af sine Børn.

„De maa vel arbejde," sagde Barbara til sig selv, „de have maaske ikke Ro hverken Dag eller Nat som jeg; men de vide ogsaa, for hvem de arbejde, og naar Børnene ere voksne, og de ere gamle og svage, da have de nogen, som vil arbejde for dem. Men jeg?" Atter vare Taarerne ved at bryde frem. „Nej, jeg vil ikke græde, det gør kun mine Øjne værre, og dem behøver jeg endnu."

Og Barbara satte sig til at lappe sine fattige Nabokoners Børns Tøj.

III.

Ædelmodig er den, som elsker det gode og ej Penge.

„Se, Fru Justitsraadinde, jeg synes altid, jeg var saa uheldig, og nu har jeg været saa heldig."

Disse Ord sagde Barbara Lorenz til Justitsraadinde N., i hvis Hus hun i mange Aar havde syet.

„Hvad er der da hændet Dem? spurgte Justitsraadinden deltagende.

„Ja, tænk Dem, da jeg gik herhen og gik over Torvet, saa jeg noget glinse, først troede jeg det var en Ubetydelighed, som Solen skinnede paa; men Solen var skjult af Skyer, jeg bukkede mig altsaa og fandt dette smukke Guldstykke!"

Justitsraadinden tog det og saa paa det. „Ja, det er virkelig et Guldtyvekronestykke," sagde hun.

„Ikke sandt?" udbrød Barbara straalende af Glæde, „jeg troede, jeg ikke havde Lykken med mig, og nu sender Gud mig den lige i Møde."

„Jeg glæder mig paa Deres Vegne, nu har De jo Penge til Husleje og endda noget tilovers."

„Noget tilovers bliver der vel ikke," regnede Barbara; „jeg er tilfreds med to Kroner."

„Men her er jo mere end to Kroner."

Barbara lagde pludselig Guldstykket fra sig og saa alvorligt paa den talende. „Hvad mener De, Fru Justitsraadinde? Pengene tilhøre ikke mig, jeg har kun fundet dem og tør ikke beholde dem."

Justitsraadinden maatte slaa Øjnene ned for det alvorlige Blik, hvormed Barbara saa paa hende, i første Øjeblik tænkte hun kun paa, hvor godt det var, at den fattige Syerske, som saa surt maatte sy for hver Øre, uventet var kommen til en større Sum, at disse Penge ikke tilhørte hende, hustede hun først nu.

„Men hvorledes vil De faa at vide, hvem der har tabt dem?" spurgte hun.

„Jeg vil bringe dem til Politiet," svarede Barbara, derpaa tav hun, — det var saa svært for hende at vide, at Fruen kunde tro, at hun vilde beholde, hvad hun havde fundet.

„Men De talte dog om to Kroner," begyndte Justitsraadinden igen, „hvorfra vil De faa dem?"

„Ak, jeg tænkte, at den, der havde tabt dem, vilde give mig Findeløn, det var kun i min første Glæde, jeg tænkte paa to Kroner, fordi jeg trænger saa meget til dem, det er jo meget, for meget, om jeg kun fik en, var jeg tilfreds."

Justitsraadinden tav bestæmmet, hun trykkede kun hjertelig Barbaras Haand, som ikke forstod dette Haandtryk og sagde:

„O, Fru Justitsraadinde, De kunde da ikke for Alvor tro om mig, at jeg vilde beholde Pengene!" —

Næste Morgen kom Barbara temmelig nedslaaet til Justitsraadinden.

„Jeg forstaar ikke Folk nu til Dags," klagede hun, „i Morges tidlig var jeg paa Politistationen, der lo de af mig og spurgte, hvem der skulde melde sig til Pengene? Alle og enhver kunde sige, de havde tabt et Tyvekronestykke, jeg skulde ikke gøre mig nogen Samvittighed af at beholde det, jeg havde not Brug for det. Men da jeg sagde, at jeg ikke vilde beholde fundne Penge, viste de mig hen til Moltkestorv, hvor der var Kontor for fundne Sager.

„Har De været der?" spurgte Justitsraadinden.

„Nej, Klokken var halv ni; men jeg vil bede Dem, om jeg maa gaa noget tidligere end sædvanlig i Aften, jeg vil nemlig gaa hen til Fru S., hos hvem jeg skal sy i Morgen, og bede hende om at komme Kl. 10 i Morgen; thi Kontoret paa Moltkestorv er først aabent Kl. 9."

„Men Fru S. bor jo langt herfra."

„Det gør intet, jeg maa saa stynde mig."

„Kommer De ikke herhen i Morgen og fortæller mig, hvad De har udrettet."

„Gerne, hvis De ønsker det."

Næste Morgen sad Babara og talte sine Penge. „Jeg maa køre med Omnibussen," hviskede hun, „jeg kan ikke gaa saa langt."

Som sagt saa gjort. Paa Slaget ni var hun paa Moltkestorv. „Hvor kan jeg aflevere fundne Sager?" spurgte hun en Mand, der fejede udenfor.

„Hvad har De fundet?" spurgte han.

„Dette Guldstykke," svarede Barbara.

„De er da ikke saa taabelig at give det fra Dem, det kan enhver bruge, De ogsaa."

„Naturligvis vil jeg aflevere det, det tilhører den, der har tabt det, og ikke mig."

„Hvem ved, maaske det er en rig Mand, som næppe har opdaget det, eller en rejsende, der nu er mange Mil herfra. Nej, vær De fornuftig, og behold De Pengene, den, der har tabt det, faar det dog ikke igen."

Et Øjeblik vatlede Barbara; havde Manden ikke Ret? Alle tænkte som han, og hvor haardt trængte hun ikke til Pengene, Gud havde maaske selv sendt hende dem for at hjælpe hende. „Nej, han behøver ikke at gaa Omveje som vi Mennesker," sagde Barbara meget bestemt til sig selv.

Dermed vendte hun Ryggen til baade Frister og Fristelse og spurgte efter Kontoret, hun skulde til.

Underlig! Ogsaa her sagde de, hun skulde ikke gøre sig Samvittighed af at beholde dette Pengestykke, der vilde sikkert indfinde sig mange Ejermænd, kun ikke den rette, hun kunde roligt beholde det. Barbara svarede ikke derpaa, men angav nøje, naar og hvor hun havde fundet det.

Efter at disse Oplysninger vare nedskrevne og Pengestykket taget i Forvaring, lod man Barbara forstaa, at hun kunde gaa.

„Nej, mine Herrer," sagde hun, „jeg vil bede Dem skrive mit Navn og min Bopæl."

„Hvorfor?"

„For Findelønnens Skyld, jeg kan ikke tro andet, end naar Ejermanden faar sine Penge igen, han da vil give mig en Ubetydelighed. Vil De skrive: Barbara Lorenz, Kurfyrstegade 300, 4. Sal."

Da Barbara om Aftenen fortalte Justitsraadinden, hvorledes det var gaaet hende om Morgenen, sluttede hun med de bedrøvelige Ord:

„Jeg kunde altfor godt mærke, at de ikke ville spørge mere efter mig."

Denne Overbevisning blev efterhaanden saa stærk i hende, at hun næste Morgen besluttede selv at gøre noget for om muligt at finde Ejermanden, hun købte en Avis med Liste over tabte og fundne Sager og studerede den i et helt Kvarter uden Resultat, ingen havde tabt et Guldtyvekronestykke; næste Morgen forsøgte hun atter det samme — atter forgæves.

Bedrøvet og nedslaaet sad hun Søndag Morgen og tænkte over den forløbne Uge. „Af mit Fund har jeg kun haft Spot, Ulejlighed og Tidsspilde, dertil har jeg givet Penge ud for Avis og Omnibus, og ikke en Øre har jeg derfor, om jeg i det mindste kunde faa mine Udgifter igen, og jeg glædede mig da i Tirsdags, da jeg fandt det."

Barbara var ved at blive rigtig ærgerlig derover, da hun hustede paa et Ord, hendes afdøde Frue altid sagde: „Vi vide ikke, hvad dette eller hint skal tjene til." Barbara vidste jo heller ikke, hvad Gavn dette Fund kunde bringe hende, med trøstet Mod gik hun derfor i Kirken, hvor Prædikenen forunderlig nok var over Ordene: „Alting tjener dem til Gode, som elsker Gud."

„Nu tror jeg alligevel, at Pengene skulle tjene mig til Gode," mente Barbara paa Hjemvejen, „eller skulde det ikke staa rigtig til med min Kærlighed til Gud?"

(Fortsættes.)